

жилъ французски музикаленъ писателъ, род. 26 апр. 1846 въ Парижъ, умр. 27 дек. 1897 с. т., училъ въ Парижкия университетъ, и теория при Анри Коенъ, билъ библиотекаръ въ Националната библиотека, и после въ тази на „Св. Геновева“. Писалъ: „Музиката въ природата“ (1873), „История на инструментацията“ (1878) (наградени отъ Академията), „Музиката въ вѣка на Св. Лудовика“ (1875), „История на музиката“ (1883), „Принципи и история на пѣнието“ и др.

Лагримозо, ит. *lagrimoso* = печално, плачевно.

Ладегастъ, Фридрихъ — *Ladegast, Friedrich* — знаменитъ строителъ на органи, род. 30 авг. 1818 въ Хермсдорфъ (Саксония), умр. 30 юни 1905 въ Вайзенфелсъ; ученикъ на брата си Кристлибъ и на органини майстори въ разни градове на Германия, 1846 основава собствено предприятие. Отъ многото (повече отъ 200) органи, които е построи, заедно съ сина си Оскаръ — най-значителни сж въ Мерсебургския „Домъ“, Лайпцигската „Николаикирхе“, въ Вайзенфелсъ, Шверинъ, Виена и др.

Ладухинъ, Николай Михайловичъ — компонистъ, род. 30 окт. 1860 въ Петербургъ, ученикъ на Московската консерватория (Танеевъ), писалъ: „Симфонически вариации“ за голѣмъ оркестъръ; „На свечеряване“ — за струненъ оркестъръ; цигулки и клавири нѣща; пѣсни; хорове и др.

Лажартъ, Теодоръ Едуаръ Дюфоръ де — *Lajarte, Théodore Edouard Dufaure de* — компонистъ, музикаленъ писателъ и критикъ, род. 10 юли 1826 въ Бордо, умр. 20 юни 1890 въ Парижъ, ученикъ на Парижката консерватория, писалъ нѣколко опери и оперети, маршове, танци и хорове. Отъ писателскитѣ му трудове най-важни сж: „Куриозитети въ операта“ (1883), „Учебникъ по музикална композиция“ (1883 — заедно съ Висонъ), „Малка музикална енциклопедия“ (1881—84), „Граматика на музиката“ (1880) и множество музикални фейлетони и критики изъ французскитѣ вестници и списания.

Лайброкъ, Йозефъ Адолфъ — *Leibrock, Joseph Adolph* — компонистъ

и теоретикъ, род. 8 януари 1808 въ Брауншвайгъ, умр. 8 авг. 1886 въ Берлинъ, челистъ и арфистъ въ дворцовия оркестъръ въ Брауншвайгъ, компониралъ: пѣсни и хорове, музика къмъ Шилеровитѣ „Разбойници“ и писалъ ценното съчинение — „Учение за муз. акорди“ (1875).

Лайовицъ, Антонъ — словенски компонистъ, род. 19 дек. 1878 въ Ваче, свършилъ гимназия въ Любляна, право — въ Виена, и музика въ „Глазбена Матица“ въ Любляна (1895—1897) и при Робертъ Фуксъ — въ Виенската консерватория, сега е сждебенъ съветникъ въ Любляна. 1908—1910 е билъ преподавателъ по хармония и контрапунктъ въ „Глазбена Матица.“ Композиции: соло-ви пѣсни съ пиано, женски, мжжски и смѣсени хорове (3 свѣтски); три симфонически кжса за оркестъръ, 3 пѣсни за единъ гласъ и оркестъръ; Псаломъ — кантата за теноръ, смѣсенъ хоръ и голѣмъ оркестъръ; „Коледници“ — 3 дуета



Антонъ Лайовицъ

та и три терцета за женски гласове и пиано и др. Л. е забележителна музикантска фигура — съ лирическо призвание, ала съ модерни схващания — въ направление на модерната французска школа. Той напра-